

Žak Elil

anarhija/ blok 45
PORODIČNA BIBLIOTEKA

Jacques Ellul
IZBOR TEKSTOVA
1945-1992.

Svi izvori i prevodioci su navedeni uz tekstove. Svi tekstovi su prethodno bili objavljeni kao pojedinačni bukleti

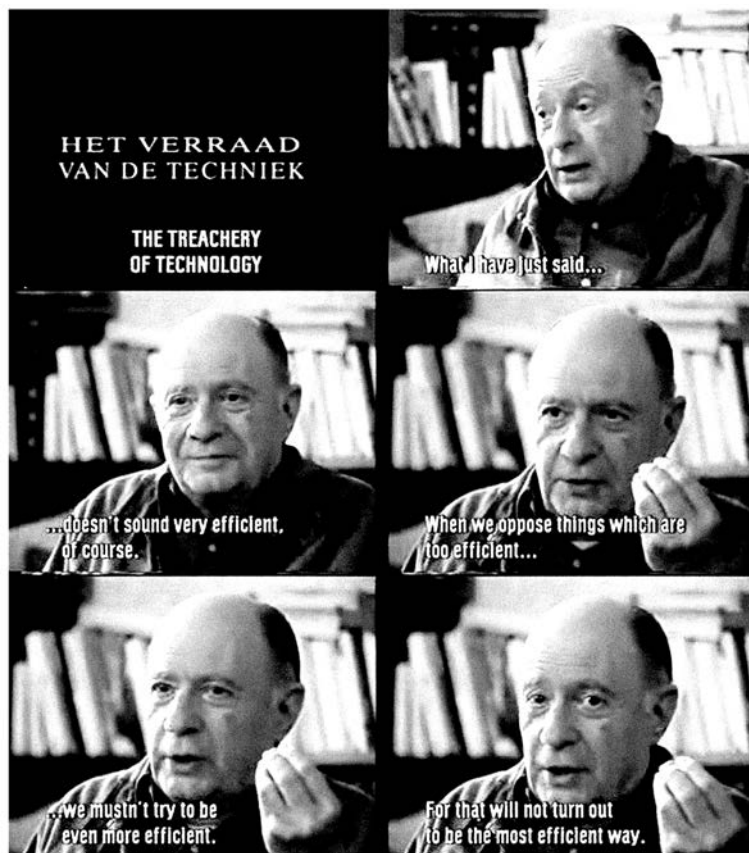
Priredio u ovom obliku, AG, 2019.

<http://anarhija-blok45.net>
aleksa.golijanin@gmail.com

ZAJEDNIČKA ARHIVA:
<http://anarhisticka-biblioteka.net>

ŽUDNJA ZA MOĆI
HITLEROVA POBEDA?
OD BIBLIJE DO ISTORIJE NERADA
TEHNIČKA OBMANA

**Sve ovo što sam rekao, naravno,
ne zvuči mnogo efikasno.
Kada se suprotstavljamo nečemu što je suviše efikasno,
moramo nastojati da NE budemo još efikasniji.
Naime, pokazaće se da to nije najefikasniji način...**

Žak Eli IZBOR TEKSTOVA

**Žudnja za moći (1979)
Hitlerova pobjeda? (1945)
Od Biblije do istorije nerada (1980)
Tehnička obmana (1992, transkript)**

Žudnja za moći

Jacques Ellul, „Lust for Power“, *Katallagete*,
Fall 1979, str. 30–33.

Jacques Ellul (1912–1994)

Prvo što moramo imati u vidu jeste da žudnja za moći nije nešto čisto subjektivno. To nije ni nešto čisto moralno, psihološko ili sociološko: žudnja za izrabljivanjem i dominacijom nad drugima nije svojstvena samo jednoj kategoriji ili klasi (pokvarenima, buržoaziji, kapitalistima ili imperijalistima). Takvo shvatanje je potpuno pogrešno. Celo pitanje žudnje za moći zapravo se okreće oko sprege i shvatanja objektivnih sistema, akumulacije sredstava čija je sama snaga ujedno i njihova logika. To, naravno, uključuje i ljudska bića koja stvaraju sistem i stižu subjektivnu ili klasno oblikovanu žudnju za moći, kroz taj sistem ili pomoću njegovih sredstava. Na primer, neka osoba ima automobil. Obično se kaže da je automobil samo instrument. Ako ide prebrzo ili se kreće opasno, to je samo greška vozača: on je svakako slobodan da postupi i drugačije. Vozač ima osećaj moći, kojem se prepušta, u korist automobila i brzinometra, koje može da skoči na 140 ili 160 km/h. I ta osoba je deo društva opsednutog rekordima, brzinom i ekonomijom vremena – u kojem se gledaoci oduševljavaju automobilskim trkama, a mediji objavljuju svakakve brzinske rekorde. Samim tim, naš vozač nije tako potpuno slobodan dok vozi svoj automobil.

Drugo, moglo bi se reći da je moć sama po sebi ravnodušna; može se koristiti za dobro ili za zlo; ona je deo društvene realnosti. Tu je onda i autoritet – kao pozitivna ideja, zato što stvara utisak da je moć, u isti mah, regulisana institucijama i prihvaćena kao vlast od svih ljudi. A tu je i sila, koja često ima negativnu konotaciju – kao dominacija jednih na drugima, uz pomoć nasilja. Verujem, međutim, da su te distinkcije suviše pojednostavljene i neprecizne, kada je reč o realnosti posmatranih fenomena. Vlast, kao i moć, podrazumeva silu, dominaciju i (u nekoj meri) nasilje. Nema vlasti koja bi bila čista,

objektivna, miroljubiva, dobrovoljno prihvaćena. Svaka vlast – psihička, harizmatična ili funkcionalna – nužno je povezana sa silom, to jest, s nekim oblikom sputavanja i tlačenja. Isto tako, ne može se govoriti ni o nekoj objektivnoj, neutralnoj moći. Svaki oblik moći je povezan s primenom sile, prema tome, s nekim stegama, a ponekad i s nasiljem. Nikakva ustavna promena ne može da preobraziti organizaciju sile u neki „moralno čist“ autoritet. Prema tome, činjenice moći, sile i vlasti su u određenoj meri uzajamno kontaminirane.

Kada to kažemo, moramo napomenuti i da ima raznih struktura moći: postoji moć novca na koju smo možda najosetljiviji, o čemu svedoče i njene osude, koje stižu od liberala, socijalista i humanista. Ali, politička moć u našem svetu nije ništa manje zastupljena. U stvari, hteli ne hteli, nalazimo se između najmanje dva sistema moći. Po jednim, moć novca je najstrašnija; ona je ta koja kvari sve. Oni misle da se mora stvoriti narodna država, slobodna od moći novca, nezaprhljana njome i sposobna da svojim građanima pruži garancije. Prema drugima, najveća opasnost leži u *političkom totalitarizmu*, u svemoći države. U tom slučaju, prvi zadatak je borba protiv diktature, zalaganje za potrebe ljudi, za očuvanje sloboda. Naravno, zloupotreba će biti uvek i moć novca može da prevlada, ali to bi bilo manje zlo. Pored ta dva objektivna oblika moći, postoji, međutim, i moć nauke i *tehničke*. Ta moć je takođe čista dominacija. Ona predstavlja određeni sistem; i tehnika se, naime, povinuje vlastitim zakonima. Tehnika nužno podrazumeva dominaciju, silu, totalnu efikasnost; ne može biti drugačije.

U ta tri slučaja, važno je upamtiti da je novac *sam po sebi* moć, kao i država i tehnika. To uopšte nije stvar izbora – to je stvar logike svojstvene tim sistemima. Postoji samo utopijska mogućnost da prosto pređemo s jednog sistema na drugi, ubeđujući sami sebe kako smo slobodni. Ali, u sva tri slučaja, suočavamo se s nezavisnim procesima, koji nužno proizvode ili akumulaciju novca ili povećanje državne dominacije ili geometrijski porast tehnološke efikasnosti. Sviđalo se to nama ili ne, to su zakoni po kojima ti sistemi rade. Naravno, ti sistemi se onda spajaju s glađu za moći, sa željom za dominacijom. Upravo tu,

u tački susreta tih organski nezavisnih i kvalitativno različitih faktora, otkrivamo *pravi* problem moći danas.

Kada je neki čovek, koji je hteo da vlada drugima, na raspolaganju imao samo gruba sredstva srednjeg veka, njegov kapacitet za dominaciju bio je nužno ograničen. On se nije bavio mogućnostima savremenih sredstava za delovanje, koja mi ovde razmatramo, prosto zato što su njegova sredstva bila ograničena. Ali, kako su ta ograničenja počela da se smanjuju, metodi moći su stekli autonomiju, koja je srazmerno povećala čovekov kapacitet za dominaciju nad drugim ljudima – to se dogodilo, a da čovek pri tom nije svesno napravio jasan izbor u korist dominacije. Danas, međutim, objektivni stav tehničara ili čak neutralni stav političara, koji donosi odluke u odnosu na najrazličitije zadate ciljeve, u stvari su samo velovi koji prikrivaju pravu težnju ka moći. Što su metodi moći razvijeniji, manje je obzira u agresiji s kojom se primenjuju. Borba prsa u prsa podrazumeva grimase, krike i pokrete koji treba da zastraše neprijatelja. Pritiskanje dugmeta za lansiranje atomskog projektila može se obaviti bez narušavanja lične smirenosti, zato što je to samo odgovor na tehnički proračun, koji nema nikakve veze sa savešću. U činu pritiskanja dugmeta nema ni agresije, niti mržnje. To je glavna karakteristika preobražaja sile u našem društvu: racionalna, strastvena i životna stvarnost prosto se svodi na puku primenu tehnike.

To se vidi kao prednost. Obećava nam se prelazak iz političke sfere u onu administrativnu. Krećemo se od političke žudnje za dominacijom i manipulacijom ka hladnom, bezličnom obliku ponašanja, koji deluje kao prava garancija nedominacije. Hoćemo da eliminišemo lično odlučivanje pojedinca sklonog dominaciji, pomoću proste upotrebe mehaničke efikasnosti. U stvarnosti, to je više izraz duha moći nego tehničke objektivnosti. Ali, onaj ko koristi tehniku nije prosto robot: on sam je posvećen moći i može da prepozna mogućnosti svojih postupaka. Samim tim, on ide dalje pod izgovorom naučne objektivnosti, da bi dao oduška svojoj žudnji za moći, na nov način: on nije tiranin, „već tehničar koji primenjuje moć“, čak i bez neke tehničke organizacije, u užem smislu. Tako do rasta moći u našem

društvu dolazi kroz spregu *sredstava* za primenu sile i novog duha moći. Malo po malo, apsolutna efikasnost se postiže na objektivni i bezličan način, bez strasti, bez osećanja.

Prethodna razmatranja su neophodna da bi se procenilo dejstvo moći u našem savremenom društvu, ne samo izvan tradicionalnih kategorija dobra i zla već i izvan čisto psihološke analize. Prvo pitanje koje se nameće jeste da li se moć može upotrebiti za neko Dobro. To je pozicija onih koji se, na primer, zalažu za diktaturu, kao garanciju ljudskog blagostanja: ako bi pravedni, moralni i mudri ljudi imali apsolutnu moć, one bi mogli da čovečanstvo povedu putem blagostanja i Dobra. Tu se, međutim, suočavamo s dve poteškoće. Uvek moramo imati u vidu da moć teži da se otme kontroli. Od trenutka kada bi se bilo koji sistem moći stavio u pogon, moć se nikada nije zadovoljavala samom sobom. S jedne strane, to znači da se moć, kojom se u datom trenutku raspolagalo, nikada nije smatrala dovoljnom za ostvarivanje velikih ciljeva koje je vlast imala pred sobom. Moć se morala stalno uvećavati, sa uverenjem da će budućnost konačno doneti sredstva za ostvarenje prvobitne vizije; čovek s takvim idejama nikada se ne miri s nedostatkom moći. S druge strane, moć narasla u neposrednoj prošlosti ne može da obuzda sopstveni rast. Naprotiv, ona nužno nastavlja da se kreće u istom smeru. U fazi prvobitne akumulacije, moć je u isto vreme preduslov i nužnost daljeg sticanja moći. Na primer, objašnjeno je da kada neki ekonomski sistem ima godišnju stopu rasta od 5%, u periodu od deset godina, ne može doći do stope rasta od nula procenata; sistem je ekonomski i tehnološki osuđen da sledi stopu rasta u dovoljno dugom vremenskom periodu. Prema tome, princip moći teži beskonačnom. Nema granice moći, osim one koja se faktički može dostići vremenom, ali što ne ukida želju za prevazilaženjem te granice „čisto temporalne nemoći“, da bi se konačno ostvarilo ono što je do juče izgledalo nedostižno.

Princip neograničenog rasta postavlja nas, međutim, pred odlučujuć problem: da li u društvu podređenom neograničenom rastu uopšte može biti nekih vrednosti? Pozivam se na čuvenu Taleranovu izre-

ku: „Svaka vlast kvvari, a apsolutna vlast kvvari apsolutno.“¹ (Kao i na duboku Jingerovu analizu iz romana *Staklene pčele*, u kojoj je pokazao kako rast moći nužno i neminovno vodi ka uništenju vrednosti.)²

Ako vrednosti postoje, to znači da postoje i oblasti koje moć ne može da dosegne – ne zato što je „slaba“ već zbog same prirode stvarnosti. Shodno tome, moć je uvek izložena sudu, zato što postoji stvarnost koja ne podleže sudu moći. Bez ta dva uslova, nema vrednosti. Ali, to su upravo oni uslovi koje moć (novca, države, nauke ili tehnike) ne može da trpi. Kako bi moglo da postoji nešto što je nedostupno moći? To bi moglo da bude samo ona oblast koju moć mora da naciija i stavi pod kontrolu. Svaku moć zanimaju upravo izvori vrednosti i njihov razvoj, zato što se moć nikada ne zadovoljava postojanjem u nekoj neutralnoj situaciji. Moći, kao takvoj, potrebni su uvek novi dokazi, deklaracije i priznanja, da je dobra, ispravna i zakonita. U samoj prirodi moći je da želi da bude sve to. Moć se nikada ne zadovoljava pukim ispoljavanjem moći.

Kako bi neke nezavisne vrednosti ikada mogle da sude o moći? Moć ne može da toleriše sudove, zato što bi to značilo da postoji neka druga moć, koja je u stvari veća od nje same. Moć i oni koji je primenjuju, ne mogu da shvate ništa, osim u okvirima moći. Za one koji su posvećeni potrazi za moći, sudovi su mogući samo zbog nadmoćne vlasti sudije. Mehanizam rasta moći neminovno uništava moralne i duhovne vrednosti, bez obzira o kojoj je grupi ili društvu reč. (Videti zadivljujuću knjigu Hajnriha Bela, *Bilijar u pola deset*.)³

¹ Charles Maurice de Talleyrand-Périgord (1754–1838), čuveni francuski diplomata. Verovatno Elilova greška; ta izreka se pripisuje Lordu Aktonu (John Emerich Edward Dalberg-Acton, (1834–1902).

² Ernst Jünger (1895–1998), *Gläserne Bienen*, 1957.

³ Heinrich Böll, *Billard um halbzehn*, 1959. U tekstu, prevodioci na engleski su napisali, „The Sacrament of the Bull“, možda sledeći Elila i francuski prevod naslova Belovog romana, ali to je motiv iz romana *Bilijar u pola deset* (na francuskom, *Les Deux Sacrements*, „Dva sakramenta“; jedni primaju „sakrament jagnjeta“, drugi „sakrament zveri“ ili bika).

Problem moramo razmotriti s još jednog stanovišta. Moć nužno podrazumeva potčinjenost čoveka. Moć uvek radi protiv čoveka, kao i protiv prirode i stvari. Kada se moć koristi, ona se nužno okreće protiv drugih. To da li manjina podjarmljuje većinu ili obrnuto, nije mnogo važno. Tokvil (Tocqueville) je pokazao da diktatura većine nije manje strašna od diktature manjine. *On* je bio u pravu, a ne Marks. Diktatura proletarijata ne može steći legitimitet na osnovu broja sledbenika. Mase ili rulja koja primenjuje moć, jesu radikalno zlo, kao i neki diktator. (Demon se zove „legija“.) Pored toga, kada se moć usmerava na čoveka, neminovna posledica je vrlo radikalna: čovek postaje stvar, on se postvaruje (što je nešto sasvim drugačije od „otuđenja“). Moć se obrušava na čoveka kao na svoju pravednu i pravu žrtvu. Prema tome, ona može da ga vodi, da manipuliše njime, da ga preobražava; može ga lišiti njegove ljudskosti, da bi ga svela na puku funkciju ili, u najboljem slučaju, na pomoćnika moći. Tako preobražen čovek dopustiće moći pun raspon delovanja. Moć nema nikakvo poštovanje prema čoveku, zato što bi to bila kontradiktorno. Moć koja bi na svakog čoveka gledala kao na pojedinca, koja bi uvažavala njegove vrednosti i osećanje života, takva moć više ne bi bila moć. Od kada su u njih prodrle psihologija i psihoanaliza, sudnice su u stvari odustale od donošenja presuda: čim optuženi postane pojedinac, čije se ponašanje može objasniti i čije lice odaje neku složenu priču, nemoguće ga je osuditi. Moć gubi svoju realnost, zato što je realnost moći negacija ljudskosti u onima koji je sprovode, kao i u onima nad kojima se sprovodi. To je drama Hegelove priče o gospodar i robu.

U takvim uslovima, pravi problem u očuvanju mogućnosti za ljudski život u društvu, jeste kako ograničiti moć. Izgleda da imamo tri mogućnosti. Prva je ono što bih nazvao konvencionalnim ograničavanjem moći, naime, zakon i ustav. Ko god da ima moć, povinuje se zakonu i pristaje da poštuje određena ograničenja. To je cela teorija koja stoji iza demokratske liberalne države: princip podele vlasti. Ali, to je u praksi zapravo neefikasno: taj sistem funkcioniše samo u meri u kojoj ga onaj ko ima moć prihvata i zaista poštuje. Krajnja slabost ustavne teorije leži u tome što politička moć sama donosi ustav. Tako

moć može da po volji (uprkos referendumu) pređe s jednog ustava (kada postane problematičan) na drugi. (To smo videli u Francuskoj posle 1793.) Drugo: ako zakon izvire iz države, očigledno je da država ograničava moć samo u meri u kojoj ova to dopušta. Moć treba samo da promeni zakonska pravila, da bi uklonila ono što je ograničava. (Delo Hansa Kelsena ne samo da identifikuje te principe, nego navodi i njihove posledice.)⁴ Ako zakon počiva na nečemu drugom, a ne na državi, onda se država neće smiriti sve dok njena moć ne osvoji taj izvor zakona i svede ga na puki instrument same države. Treće: slabost Monteskejeove teorije „ravnoteže vlasti“; zakonodavni akti kao protivteža izvršnom ogranku vlasti i sudski akti kao protivteža i kontrola druga dva ogranka. Ali, ako se ta tri ogranka vlasti povežu u jedan skup – državni poredak – oni ne mogu da služe kao protivteža jedan drugom. Prosta reorganizacija države može da neutralizuje neki ili sva tri ogranka vlasti – i ko bi se suprotstavio takvoj reorganizaciji?

To nas vodi do druge tačke: ravnoteža, zakon, ustav, itd., mogu biti zaštita od moći samo ako su utemeljeni u nečemu što nije organizam moći. Ako je zakon *izgrađen kao običaj*, onda je nezavisan od države i predstavlja pravu prepreku moći. Ako se sudska vlast prenese u neku autonomnu društvenu grupu (kao u slučaju parlamenta i buržoazije u Francuskoj u XVIII veku), država onda ne može da je uništi. Naprotiv, ta društvena grupa će u stvari imati ingerencije države. Drugim rečima, da bi moć bila ograničena, ona se mora suočiti s preprekama koje svoj izvor i realnost imaju u nezavisnim, autonomnim društvenim grupama, koje mogu da pruže otpor. Ta prepreka mora biti spoljašnja u odnosu na organizam moći i ne može biti prosto neko moralno pravilo, ideal ili ustav. Realnost tih prepreka mora biti duboko ukorenjena. Na primer, crkva je sve do XVII veka bila prava prepreka autokratskim sklonostima monarha i države.

Da bi demokratija živela, nije dovoljno da se legalizuju samo njena formalna pravila. Mnogo je važnije da bude prisutna u društvenom telu neke grupe, zajednice ili organizacije, koja upućuje svoje detinjaste izazove vladajućem poretku i prepoznaje i zatim napada struktu-

⁴ Hans Kelsen (1881–1973), *Reine Rechtslehre* (Čista teorija prava), 1934–1960.

re same moći, njene ciljeve, birokratske tendencije, tehnološki sistem, itd. To je *jedina* prava kontra-moć. Ali, ovde moramo biti oprezni. Ako je cilj našeg suprotstavljanja moći samo osvajanje vlasti, zamena jednog režima drugim, onda to ne znači ništa. Još gore, to nije ništa drugo nego nova inkarnacija duha moći, kao što se, na primer, svuda dogodilo s komunističkim partijama. Prava protivteža moći ne teži vlasti, niti da uništi vladajući sistem. Ona pre nastoji da u društvu stvori zonu neizvesnosti, da uvede nasumičnost, da podmeće klipove pod točkove jedne suviše savršene, suviše efikasne mašine. Svako suprotstavljanje moći neminovno teži da smanji njenu efikasnost, unoseći tenzije, probleme, neizvesnosti, „slabljenje“, itd. – i to ne iz pakosti, već prosto na osnovu svesti i uverenja da se moć, ako se ne ometa, povinuje samo vlastitim zakonima. Naravno, ideja o protivljenju moći ne podrazumeva čistu spontanost već svestan otpor.

Posle svega rečenog, ova ideja o suprotstavljanju moći nije sasvim zadovoljavajuća. Ona neminovno vodi u sukob. Vladajući poredak će uvek nastojati da uništi, asimiluje, apsorbuje ili preotme otpor moći, koji ne može večno da toleriše. To onda ima samo dve posledice: otpor moći se ili pojačava i tako ulazi u ciklus ostalih rastućih moći; ili napušta svoj trenutni oblik i traži druge osnove, druge izraze, druge principe reorganizuje se, itd. On menja svoje bojno bolje, front i izgled. To je jedini zadovoljavajući odgovor, ali – nema razloga da se to krije – koji je krajnje teško ostvariti. (Ta pitanja sam detaljnije razmotrio u svojoj knjizi *Autopsija revolucije*.⁵)

Ali postoji jedna još radikalnija mogućnost: svestan izbor „ne-moći“, odbacivanje svakog oblika moći, nezavisno od toga da li je i u kojoj meri legitiman. „Ne-moć“ očigledno seže mnogo dalje od nenasilja ili suprotstavljanja ratu. Ne-moć je radikalno odbacivanje jedne „normalne“ čovekove sklonosti – agresije, nasilnog reagovanja na nasilje, pravila oko za oko, kao i *svih* vrednosti i institucija našeg društva, naročito ekonomske organizacije, ideje o konkurenciji, da je život borba, u kojoj najbolji pobeđuje. Sve dok se držimo te ideologi-

⁵ Jacques Ellul, *Autopsie de la révolution*, Paris, Calmann-Lévy, collection Liberté de l'Esprit, 1969 (2008).

je neminovno utiremo put komunističkim i fašističkim diktaturama i njihovim tehnostukturama. Ne smemo, naravno, pasti u zamku idealizma – naime, ne smemo se uzdati u neko buduće društvo koje bi počivalo na etici totalne ne-moći. Nema potrebe da se bavimo nekom anarhističkom utopijom.

Danas, u ovom našem društvu, koje je izabralo moć, moramo imati neprekidno i beskompromisno odbacivanje moći. Mi, mali, ali suštinski glasovi otpora, moramo izabrati *ne-moć*. A naš otpor je suštinski, zato što ako ne istrajavamo u onome za šta se zalažemo i ako to ne živimo, onda je naše društvo osuđeno na propast. Sledbenici ne-moći – neuspešnosti, neefikasnosti, „promašaji“, itd. – žive u istini tako što stalno dovode u pitanje sve društvene ideologije. Ni proizvodnja bogatstva, ni uspešna sredstva i sistemi za proizvodnju, distribuciju i potrošnju, niti neki pravedni politički poredak, ne mogu da obezbede društvu budućnost.

Budućnost našeg društva počiva samo na slobodnim osobama u našem društvu. Sledbenici ne-moći su jedine slobodne osobe u našem okruženju, zato što se oni koji naginju moći opiru sociološkoj promeni, naročito zbog onoga čime im ona pretila kao pojedincima.

Nema drugog načina. U stvari, ovaj način ima mnogo veće implikacije i mogućnosti nego što u prvi mah izgleda; to su skrivene i duboke implikacije za svakog od nas.

1979.

NAPOMENA O IZVORU

Ovaj tekst sam pronašao samo u ovom obliku, na engleskom jeziku, u arhivi časopisa *Katallagete* (Committee of Southern Churchmen, Nešvil, Tenesi, od 1965, osnivači i urednici, Will D. Campbell i James Y. Holloway), u okviru James Y. Holloway Collection, s napomenom: „Preveli monasi iz Novog Skita, 14. februar 1979.“ Francuski izvor nije naveden (*Katallagete* je inače redovno objavljivao Elilove priloge ili članke o njemu). Monasi iz Novog Skita je zajednica američkih pravo-

slavaca iz Kembridža, u državi Njujork („skit“, mala zajednica monaha, manji manastir).

Monks of New Skete:
<http://www.newskete.org/monks.html>

Tekst sam pronašao na stranici Free Range Activism Website (2015), koja je je u međuvremenu izgleda ugašena (2019), ali tekst očigledno kruži i preko drugih kanala:

http://www.fraw.org.uk/files/politics/ellul_1979.pdf
<https://www.scribd.com/document/165543077/Lust-for-Power-Jacques-Ellul>

AG, 2015 (2019).

Hitlerova pobjeda?

Jacques Ellul, „Victoire d'Hitler?“, *Réforme*, 23 juin 1945.

UVODNA NAPOMENA

„Hitlerova pobjeda“ je jedan od najvećih presedana u evropskoj publicistici posle Drugog svetskog rata. Članak je objavljen je 23. juna 1945, svega mesec i po dana posle kapitulacije nacističke Nemačke. Kiša samo što je stala (na Pacifiku je i dalje pljuštala, sve do avgusta 1945). Sve se još pušilo od baruta i krvi, ali i odjekivalo od pobjedničkih pokliča i neobuzdanih izliva optimizma. Dobro je konačno pobjedilo zlo. Neki trezveniji duhovi su u svojim beleškama upozoravali na osvetnički žar, suviše sličan nervu poražene nemani, kao i na druge klopke koje nosi novo doba, oblikovano ratom i zlokobnim spojem „tehničke perfekcije i totalnog slepila“ (Adorno, *Minima moralia*, 1944–1947, na više mesta, naročito aforizam br. 33). Ali sve to se pojavilo kasnije ili je bilo drugačije usmereno. Nijedan tekst objavljen u to vreme nije toliko odudarao od preovlađujućeg raspoloženja i pri tom otvarao sasvim novi kritički front.

Najsažetije rečeno, Elil ovde ukazuje na razvoj u koji Hitler nije uneo toliko mnogo inovacija, koliko mu je dao odlučujući podsticaj. Novo doba počinje s razvojem tog sistema (Nemačka 1933–1939), a ne pobjedom nad njim. Poraz Hitlerove vojske bio je samo epizoda u opštoj konsolidaciji novog modela masivne tehničke organizacije.

Tekst jasno najavljuje i Elilovu kapitalnu studiju tehničkog fenomena, *Tehnika ili ulog veka* (*La technique ou l'enjeu du siècle*; eng., *The Technological Society*; videti Anarhističku biblioteku ili Porodičnu biblioteku anarhije/ blok 45), napisanu između 1948. i 1950, ali koja je, posle duge potrage za izdavačem, objavljena tek 1954.

AG, 2012.

Jacques Ellul, Bordo, 1944.

Hitlerova pobjeda?

U trenutku kada su Nemačka i nacizam zgaženi, a saveznička vojska konačno slavi pobjedu, postavlja se pitanje u vezi dva posljednja Hitlerova saopštenja. Samo mesec dana pre poraza, objavio je da je njegova pobjeda izvesna. Tome su se tada svi smejali, zato što je bilo očigledno da Nemačkoj nema spasa. Mislilo se: to je samo pokušaj da ohrabri svoje ljude, ludilo. Danas se toga niko ne seća, jer je stvar završena.

Ipak, zar ne bismo morali imati oprezniji stav prema tvrdnjama tog čoveka? Kada je 1938. pretio, svi su govorili: to je samo „ucena“. Kada je u januaru 1940. rekao da će u julu biti u Parizu, pričalo se: to je samo „razmetanje“. Kada je 1938. govorio kako će napasti Rumuniju i Ukrajinu, ko ga je uzimao za ozbiljno? Ipak, da smo *Mein Kampf* shvatili ozbiljno i da smo u njemu videli plan delovanja, a ne samo izborni program, za koji smo navikli da ga naši političari nikada ne sprovedu, možda bismo preduzeli neke mere. Naime, Hitler je sve objavio još u *Mein Kampf*: ciljeve, metode i posledice. On nije mogao da svoje planove sprovede do kraja, ali volje mu nije nedostajalo. Sve što je rekao, uradio je. Možemo li onda olako prihvatiti to što je objavio svoju pobjedu u trenutku kada je vrlo dobro znao da su njegove armije poražene?

Pre svega, treba imati u vidu da u svojim izjavama Hitler očigledno nije mislio na pobjedu savremene Nemačke, niti na vojnu pobjedu. Hteo je da pobjede nacizam i večna Nemačka. Drugim rečima, bila mu je važna politička pobjeda. To nije prvi put da vojno poraženi politički porazi svog osvajača. Tako su vojske Revolucije i Carstva na kraju bile poražene, ali su širom Evrope pronele ideju Republike i osećanje slobode, posle čega više niko nije mogao zaustaviti trijumfalni marš XIX veka.

Ali, šta imamo danas?

Hitler je, pre svega, promovisao totalni rat, koji podrazumeva totalnu mobilizaciju, a s druge strane, totalni masakr. Poznata su nam ratna pravila: svi se moraju uskladiti s njima, da bi rat bio totalan – što

znači, rat za istrebljenje civilnog stanovništva (u čemu smo svi bili prilično uspešni!) – i da bi se postiglo neograničeno korišćenje svih snaga i resursa nacije za potrebe rata. Da bismo pobedili, ne možemo postupati drugačije. To je očigledno. Ali, da li se zlo zaista može pobediti zlom? U svakom slučaju, nema sumnje da nas je Hitler, time što nas je naveo da prihvatimo nužnost masakriranja civilnog stanovništva, odlučno poveo putem zla. Nije sigurno da se iz toga možemo tako brzo izvući. I ako pogledamo način na koji, u reorganizaciji današnjeg sveta, postupamo sa manjinama ili odlučujemo o premeštaju celih populacija, itd., možemo se zapitati da li je na to, u mnogo većoj meri nego što se misli, uticao prezir prema ljudskom životu (uprkos lepim rečima o ljudskom dostojanstvu!).

S druge strane, totalna mobilizacija je imala dve istovremene posledice. Ne samo da su žene mobilisane da obavljaju poslove za koje nisu stvorene, nego je, što je još važnije, država sebi dodelila apsolutnu vlast.

Naravno! Nismo mogli drugačije. Ali zaista je neobično kako smo i tu morali krenuti Hitlerovim stopama. Da bi se mobilisala celokupna nacija, država mora držati u svojim rukama sva finansijska i ekonomska sredstva, sve što je od vitalnog značaja i staviti se na čelo svih tehničara, koji su postali najvažniji u društvu. Ograničavaju se sloboda, jednakost, sledovanja, pravo na kulturu, odbacuju se stvari, a ubrzo i ljudi koji nisu od koristi za odbranu zemlje. Država preuzima sve i sve obavlja preko tehničara. Šta je to, ako ne diktatura? U svakom slučaju, to je ono što je uspostavljeno u Engleskoj i Americi... o Rusiji da i ne govorimo. Apsolutistička država. To je primat tehničara. Očigledno ne patimo od antijevrejskog mita, ali da li to važi i za onaj antinacistički ili antikomunistički? Očigledno ne patimo od mita o rasi, ali šta je sa mitom o slobodi? Naime, to može biti samo mit, kada se u svakom javnom govoru neko poziva na slobodu, iako je ona skoro svuda praktično ukinuta.

Ali, možemo reći da je to samo privremeno, da je to bilo nužno zbog rata i da ćemo se u miru vratiti slobodi. Nema sumnje da će se u određenom periodu posle rata, u nekim zemljama favorizovati odre-

đene slobode, ali to će sigurno biti kratkog daha. Posle 1918, pričalo se kako više neće biti nikakvih ratova ... Znamo šta se dogodilo... Pored toga, treba imati u vidu dve stvari: prvo, nekoliko poznatih ekonomskih planova – Beveridžov plan (opšte socijalno i zdravstveno osiguranje), Plan pune zaposlenosti, Finansijski plan SAD – rečito pokazuju da je uticaj države na ekonomski život nesporna činjenica i da se svet kreće u pravcu ekonomske diktature. Tu je zatim i sledeća istorijska zakonitost: istorijsko iskustvo nam govori da sve države jačaju svoju moć i da je nikada ne gube. Možda najzanimljiviji primer je upravo naša Revolucija, koja je počela 1789, u ime oslobođenja od apsolutizma, a 1791, opet u ime slobode, dovela do Jakobinske diktature. Zato možemo očekivati da će se već sutra u svim zemljama sveta uspostaviti prerusene diktature, kao nužnost na koju nas je naveo Hitler. Naravno, možemo reagovati, možemo se boriti, ali ko, na tom planu, zaista namerava da nešto učini?

I to je još jedna Hitlerova pobeda. Mnogo pričamo o demokratiji i slobodi. Ali više niko ne želi da u njima živi. Navikli smo da čim nešto krene naopako država radi šta hoće, zato što smo joj prepustili svu odgovornost. Šta bi se tu moglo reći, osim da sami tražimo da država preuzme svu odgovornost za život nacije? Kome je još stalo do stvarne slobode? Zahtevi da se nadležnosti države ograniče zvuče suludo. Radnici će prvi zahtevati diktaturu. Samo je pitanje ko će tu diktaturu sprovesti. Zato pokret za političke i ekonomske slobode jedva opstaje, osim u Americi, a i tamo samo među „kapitalistima“, koji bi da se oslobode tutorstva države.

Svi ljudi u Francuskoj i SAD spremni su da prihvate diktatorsku vlast i državno kontrolisanu privredu. Opšta birokratizacija je gotova stvar i ostvaruje se svakodnevno, a očigledna nezainteresovanost stanovništva za političke razmirice zlokobni je znak nesumnjivo „predfašističkog“ mentaliteta.

Naravno, možemo pokušati da reagujemo. Ali, u ime čega? Sloboda je zanela sve u Francuskoj, sve dok je značila oslobođenje od „Šva-ba“. Sada gubi svaki smisao. Sloboda u odnosu na državu? To ne zanima nikog. Da bismo ponovo zategnuli olabavljene opruge i pokrenuli

naciju, ostaje nam samo da se pozovemo na „duhovne vrednosti“. Ah, da... kao Hitler... kao Hitler koji je pronašao neverovatnu formulu za stavljanje duhovnog u službu materijalnog, za pretvaranje duhovnog u sredstvo za ostvarivanje materijalnih ciljeva.

Reč je o doktrini o čoveku, svetu i religiji koja služi sticanju ekonomske i vojne moći. Postupno ćemo i mi krenuti tim putem. Tražimo neku mistiku, bilo kakvu, samo ako služi moći, koja će dotaći srca svih Francuza, ispuniti ih entuzijazmom, navesti ih da se žrtvuju sa ushićenjem. Svi izražavaju potrebu za takvom mistikom. Svi očekuju da ta diktatura, koju smo prećutno prihvatili, bude totalitarna, to jest, da obuhvati celog čoveka, njegovo telo, duh, srce, da ih stavi u službu nacije, u apsolutnom smislu. To je ofanziva, koju smo svi iskusili, u korist jedinstvenog obrazovnog sistema, u koji treba uključiti sve građane. To je ofanziva u korist sekularizma, koji reaguje na stav crkve, po kojem je crkva ispred države. Sve su to znaci totalitarizma, koji raste lagano, podmuklo i koji ljude priprema da se žrtvuju Molohu Države.

Oni koji će reći da preterujem, ne vide da je realnost važnija od lovorika i govora. Ako uporedimo ekonomski, politički, društveni i administrativni život od 1935. do 1945, videćemo da je u tih deset godina ostvaren ogroman napredak. Ali, ako mislimo da reagovati znači preduzeti nešto protiv daljeg jačanja države, protiv planske ekonomije, protiv policije i socijalne pomoći, očigledno je da bismo protiv sebe imali celokupnu naciju, zato što reagujemo protiv stvari koje se smatraju dobrim, za koje danas niko ne može reći da ih se možemo otarasiti!

Hitlerova pobjeda – ona nije u formi već u suštini. To što imamo nije njegova diktatura, njegov misticizam, njegov totalitarizam, ali jeste diktatura, misticizam, totalitarizam, za koji smo sa entuzijazmom pripremili postelju (time što plaćamo Hitlerov vojni poraz) i za koji nismo ni primetili da se već dogodio. Više nego masakri, to je pravo delo sotone, a Hitler je bio samo njegov izaslanik na zemlji.

Samo izaslanik, zato što nije izumeo ništa novo. Postoji duga tradicija koja je pripremila tu krizu. Imena Makijavelija, Rišeljea i Bizmarcka spontano nam padaju na pamet, kao i primeri država koje su još od 1918. očigledno živele u toj vrsti diktature i totalitarizma. Hitler

je samo doveo do vrhunca ono što je već postojalo. Ali, on je taj virus proširio i podstakao njegov nagli razvoj.

Šta onda možemo reći? Da li ćemo se poviti pred tim zahuktalim svetom, kojem je suđeno da nas savlada? Ne, naravno.

Ali ono što je izvesno jeste da ne postoje nikakva politička i tehnička sredstva kojima bi se taj proces mogao zaustaviti. Toj plimi koja uništava sve duhovne vrednosti i sâmog čoveka, tako što ga okiva zlatnim lancima, mogu odoleti samo ljudi, koji, upravo zato što će u potpunosti biti ljudi, neće dopustiti da ih apsorbuje ova civilizacija, niti će pristati na ropstvo. Ali, kako da ljudi, u svojoj slabosti i grehu, pruže otpor i odbrane svoje sudbine od tog mravinjaka koji donosi budućnost?

Toj plimi, koja uništava sve duhovne vrednosti i sâmog čoveka, može se odupreti samo Čovek. „Evo čoveka“. Čovek Isus Hrist, koji je sam izmenio sudbinu sveta, koji je sam učutkao Moloha, i sutra će sam osloboditi ljude od ropstva, koje nam svet već danas priprema.

1945.

Jacques Ellul, „Victoire d'Hitler?“, *Réforme*, 23 juin 1945.

<http://maurice-darmon.blogspot.com/2009/07/jacques-ellul-victoire-dhitler-23-juin.html>

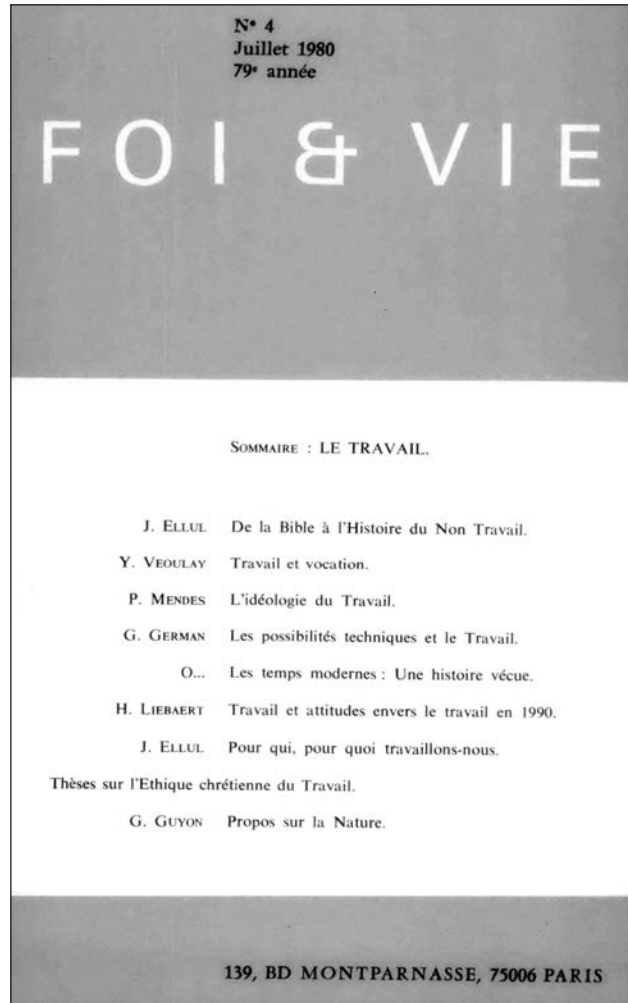
<http://1libertaire.free.fr/EllulContreHitler.html>

<https://theanarchistlibrary.org/library/jacques-ellul-the-victory-of-hitler>

Tekst je predstavljen u žurnalu za listu blok 45, od 8. maja 2011, <http://goo.gl/YxYHg>

Izbor i prevod: bata Neša, 2011.

Korekcije i priprema: Nenad iz Erevona i AG.

Od Biblije do istorije nerada

Jacques Ellul, „De la Bible à l'histoire du non-travail“, *Foi et Vie* (časopis *Vera i život*), no. 4, julliet 1980, str. 2–8.

Jedva da znam za neki biblijski tekst koji rad predstavlja kao nešto dragoceno, dobro ili čestito. To se mora jasno reći. Rad je u Bibliji nužnost, prinuda, kazna, osim u svega nekoliko netipičnih tekstova. Naravno, svakome je poznata priča iz Knjige postanja (2:15),⁶ u kojem se čovečanstvo, pre raskida s Bogom, poziva da obrađuje zemlju i čuva Rajski vrt. Tako smo dobili celu armiju teologa koji u tom tekstu vide izvor rada i koji na osnovu njega tvrde kako raspolažu dokazom da je rad deo ljudske „prirode“. Ono na šta bih hteo da ukažem, međutim, jeste paradoks da prema tom izvornom shvatanju rad nema nijednu od tih karakteristika! Istina, nalaže se obrađivanje zemlje, ali od toga ima malo koristi, zato što Vrt već cveta, sam od sebe, bez neke naročite ljudske pomoći. Pored toga, Vrt treba i „čuvati“; ali, od koga? Nećemo ulaziti u raspravu o preegzistenciji zla u stvaranju; od takvog zla, u Bibliji ne vidim ni traga. Tu nema neprijatelja, nema „načela zla“, nema Sotone. Tu je samo jedna zmija, ne neka mitska ili metafizička zmija, već prosto zmija, životinja. Ipak, Adamu je rečeno da obrađuje zemlju i da je čuva, da se bavi savršeno beskorisnim i nepotrebnim poslovima. To nije ni zakon, ni prinuda, niti nužnost. U isto vreme, razlika između takvih aktivnosti i igre još uvek ne postoji. Ne možemo govoriti o *radu*, u uobičajenom smislu.

Posle raskida između Boga i čovečanstva, pojavljuje se rad kao takav, to jest, kao nešto neophodno i mukotrпно. Posebno se naglašava da je reč o nečemu mukotrpnom („Sa znojem lica svog ješćeš hleb“, 3:15 – pored toga, treba se podsetiti da se povezana reč „labor“ tradicionalno odnosi na porođaj i da je taj ženski „rad“ takođe postao

⁶ Ili Prva knjiga Mojsijeva, 2:15: „I uzevši Gospod Bog čovjeka namjesti ga u vrtu Edemskom, da ga radi i da ga čuva.“ Prevod Đure Daničića i Vuka Karadžića. (AG)

mukotrpan.) Prema tome, rad se u biblijskom pripovedanju nikada ne predstavlja kao neki radosni poduhvat, kao ljudski procvat, već kao teška, zamorna i bolna realnost. Takođe, u mom tumačenju Biblije, rad postaje nužan, zato što niko ne može da živi, a da ne radi. To nije „prirodni zakon“ već prinuda koju nameću nesigurni uslovi u kojima ljudska bića zatiču sebe. Postaje nemoguće živeti bez prinude, spontano, razigrano. Rad, kao aktivnost, nije ni slobodan, niti prijatan i suštinski se razlikuje od igre. Kada govorimo o „nužnosti“, pod time podrazumevamo suprotnost slobodi. To osećanje nužnosti, koje prati nešto navodno dobro ili legitimno, onda se mora odbaciti (osećanje koje, na primer, vodi ka ideji o legitimnoj odbrani ili o pravednom ratu, u kojoj pojam nužnosti postaje izgovor ili opravdanje). Rad koji je neizbežan nije slobodna aktivnost. Takvo značenje teško mogu pronaći u biblijskim tekstovima o radu.

Naravno, u Poslovicama (Priče Solomonove), na primer, ima tekstova koji pozivaju na rad; u njima nailazimo na osudu lenjosti, ali, ako pogledamo pažljivije, videćemo da je u tome prisutna i svest da je reč o nečemu nužnom za preživljavanje, na koje smo osuđeni. I šta je sa čuvenim Pavlovim rečima – „Oni koji ne rade, ne treba da jedu“⁷ – koje se uvek pobeđnički navode kao dokaz uzvišenosti rada? Ali, to je upravo nužnost: da bi se jelo, mora se raditi. To je suština. U tome nikakve vrline, nikakve vrednosti. Takođe, zarad mira je bolje raditi, nego krasti, živeti u pometnji i praviti budalaštine. Pored toga, ukazuje se na *drugu* vrednost (mir među nama), a ne na vrednost rada.⁸ Nasuprot tome, možemo pronaći mnogo tekstova, naročito u Propovedniku, u kojima se rad prikazuje kao nešto bedno, zamorno,

budalasto, što budi zavist i čemu nema kraja.⁹ Ali, nije to ono što ovde želim da razmotrim.

Treba u stvari primetiti dva teološka shvatanja. S jedne strane, rad sam po sebi ne znači poslušnost prema Bogu, ali, kao i sve ostalo, može se obavljati u slavu Boga. Drugo shvatanje je mnogo važnije. Biblijski govoreći, rad – sam po sebi, za sebe ili na osnovu neke uzročno-posledične veze – nije taj koji donosi rezultate, novac, nagradu, profit. Biblijsko učenje je radikalno: treba da radiš. To je sve što kaže. A Bog će, ako želi, podariti nagrade, plodove. Proizvod rada je uvek *poklon*, dat slobodno, a ne obavezno, i može doći samo od Boga. To je uslov pod kojim se prinose sve žrtve i ponude. Prema tome, rad ostaje u domenu slučaja i neizvesnosti; on ne donosi nagradu automatski. Bog može da nagradi i one koji ne rade ništa, kao i one čiji rad ne donosi nužno neke oipljive rezultate. Tu smo zaista daleko od oduševljenja radom!

Ta biblijska perspektiva, koju neki shvataju kao reč božiju, često se razmatra kao odraz nekog prolaznog stanja civilizacije ili kao pisani tekst. Verujem da je sada neophodno odagnati jednu raširenu zablude. Za primitivna ljudska bića se obično smatra da stalno gladuju i da im svo vreme odlazi na pokušaje da prežive (odakle potiče ideja o *prinudnom* i *neizvesnom* karakteru rada). Ali, sve više istraživanja govori suprotno. Ekonomisti koji istražuju primitivne kulture, etnografi i istoričari drevnih civilizacija, sada tvrde da su u ta preistorijska vremena, kao i u mnogim tradicionalnim društvima, ljudi živeli u nekoj vrsti prirodnog izobilja. Ljudska populacija bila je veoma mala i raštrkana, i raspolagala je izuzetno obilnim izvorima prirodnih plodova, ribe, divljači, itd., tako da je na obezbeđivanje hrane ljudskim bićima odlazilo relativno malo vremena. Ne samo da opstanak nije bio nesiguran već je i rad bio lagan.¹⁰ To je bio način na koji su se tradicionalna društva izdržavala tokom istorije.

⁷ Novi zavet, Poslanica Solunjanina, 2, 3:10: „Jer kad bijasmo u vas, ovo vam zapovijedasmo da ako ko neće da radi da i ne jede“, u prevodu Đure Daničića i Vuka Karadžić. (AG)

⁸ *Ibid.*, „(3:11) Jer čujemo da neki neuredno žive među vama, ništa ne radeći, nego okrajče i miješaju se u tuđe poslove. (3:12) Takovima zapovijedamo i molimo ih u Gospodu našem Isusu Hristu da mirno radeći svoj hljeb jedu.“ (AG)

⁹ Stari zavet, Propovednik, 2:11: „A kad pogledah na sva djela svoja što uradiše ruke moje, i na trud kojim se trudih da uradim, gle, sve bješe taština i muka duhu, i nema koristi pod suncem.“ Videti i ostalo, iz dela 2:1–2:11. (AG)

¹⁰ Videti, Marshall Sahlins, *Stone Age Economics* (Chicago: Aldine-Atherton, 1972); Marvin Harris, *Culture, People, Nature: An Introduction to General An-*

Pored toga, ne smemo dopusti da nas zavede pitanje robovskog rada. Robovi iz antičkog perioda nemaju ništa zajedničko s crncima sa Kariba, iz XVII i XVIII veka, čiji je položaj bio zastrašujući. Za razliku od njih, grčkim i rimskim robovima nije pucala leđa od rada. Njihove svakodnevne obaveze bile su generalno lake i ostajalo im je dosta slobodnog vremena. Ropstvo je više značilo lišenost slobode ili građanskog statusa, a ne rad. Ako se ima u vidu koliko je robova bilo potrebno da bi se obradio komad zemlje, jasno je da njihova produktivnost nije bila velika. Savremeni istraživači naglašavaju i da su se robovi, pošto su predstavljali kapital, koristili pažljivo i štedljivo. Mnogi robovi su se bavili važnim zanimanjima (pravnici, lekari, učitelji, trgovci) i imali pristup višim nivoima vlasti. Ali, ne želim da pravim opšti portret robovskog položaja. Dovoljno je naglasiti da ti robovi nisu radili ništa mukotrpnije od slobodnih zanatlija. Razlika između „prosečnog“ rada onih koji nisu radili ništa i robova, u antičkim društvima je bila zanemarljiva. Naravno, bilo je izuzetaka, kao što su robovi sa galija ili iz rudnika (rudnika soli i onih iz Lavrija, na primer), ali treba imati u vidu da su to uglavnom bili osuđeni kriminalci i da su samo kao prestupnici bili upućivani na opasne ili najteže poslove.

Najzad, ta društva su imala periode krize, gladi ili oskudevanja u resursima, ali takvi periodi su bili nešto izuzetno, često izazvani naglim promenama klime, prenaseljenošću ili ratnim pustošenjima. U celini gledano, ljudima iz primitivnih društava nije stalno pretila glad. Marksovo shvatanje ljudskog bića pre svega kao radnika, koji mora da radi da bi preživeo, samo odražava verovanje njegovog doba, očaranog progresom od XVII do XIX veka, koji je, kroz rad, ublažio glad i patnju iz prethodnih vekova. Ne želim da ovde upadnem u suprotnu grešku i poverujem kako su ta ranija vremena bila prijatna. Svestan sam nedaća,

thropology, 4th edition (New York: Harper & Row, 1985); Lizet, *L'Economie primitive* (Paris: Presses Universitaires de France, 1978); E. E. Evans-Pritchard, *The Nuer, A Description of the Modes of Livelihood and Political Institutions of a Nilotic People* (London: Oxford, 1974); Georges Hubert de Radkowski, *Les Jeux du désir, de la techniques à l'économie* (Paris: Presses Universitaires de France, 1979). (Napomena Žaka Elila.)

zlostavljanja, mučenja, epidemija, itd. Ovde govorim samo o radu i kažem da je rad, kako ga mi shvatamo, tada bio zastupljen u veoma maloj meri. U najopštijem smislu, idealni ljudski život je podrazumevao potpuno odsustvo rada. Za rad se nije vezivala nikakva moralna vrednost. Naprotiv, rad je bio znamenje podređenog položaja, poniženja (utoliko što je bio negacija slobode, kao sastavni deo poretka nužnosti!). Ideal slobodnog Rimljanina, ne samo nekog patricija ili bogataša, već svih građana, bila je dokolica – ne kao lenčarenje ili odmor, već kao određeno poimanje života. Dokolica (*otium*) ne znači ispraznost već ljudske odnose, razgovor, razmatranje političkih pitanja, učešće u brojnim skupovima, društvima i udruženjima – ukratko, život posvećen društvenim i političkim stvarima, koji ne odlazi samo na rad. Rad ima negativan kvalitet – kao „neslobodno vreme“ (*non-otium*), odsustvo dokolice, odsustvo slobodnog života. Takvo shvatanje rada, kao nečeg mukotrpnog, teškog i ponižavajućeg, srećemo uvek iznova, manje ili više naglašeno, u različitim vremenima i sredinama. Nijedno društvo nikada nije bilo posvećeno radu. Rad je, naravno, bio stalno prisutna činjenica. Ali, nije se doživljavao kao težak i prekomeran sve dok gradovi nisu počeli da dobijaju na značaju. S razvojem urbanog života, rad postaje sve nužniji i, ironično, sve beskorisniji.

Ali korisno je razmotriti i teološke perspektive iz srednjeg veka. Među brojnim teozima, mogu se, naravno, pronaći tekstovi koji slave rad. Ali ne verujem da su takvi tekstovi tipični ili da izražavaju opšti stav. Izgleda da se na rad po pravilu gledalo s dva stanovišta. Prvo, tu je ideja da je čovečanstvo osuđeno na rad, što je bilo u skladu s tradicionalnim viđenjem (mukotrpan, porobljujući, itd.),¹¹ po kojem je rad bio samo pravedna božija kazna. Prema tome, nužno je raditi da bi se prihvatilo ljudsko stanje koje je propisao Bog i koje je zato prirodno stanje. Dalje, tu je ideja upisana u teologiju patnje, o mističnom jedinstvu s mukama Hristovim i iskupljujućoj vrednosti ljudske

¹¹ Podsetimo se da francuska reč „travail“ (rad) dolazi od kasnolatinskog *tripalium*, ili „tri koca“. Neki su shvatili da se to odnosi na neku spravu za mučenje. Ali, ništa ne potvrđuje takvo tumačenje. Pre će biti da je reč o prostoru u kojem su se držali nemirni konji, krave, itd. (Napomena Žaka Elila.)

patnje. To je, u suštini, ugao iz kojeg se rad posmatrao pozitivno. On je mučan, potčinjavajući, iscrpljujući, ali uzrok toga se mora prihvatiti pozitivno, zato što je to – kao i bolest, nemoć, itd. – prilika da se bude jedno sa Isusom u njegovim mukama i način na koji neka osoba može da obezbedi sebi spasenje. U proučavanju teoloških tekstova u prilog rada, mora se imati u vidu ta dimenzija. Drugi aspekt ukazuje da se, u svim slučajevima, prljavi rad mora oplemeniti, ako se posvećuje direktno Bogu. A ako se ljudi udružuju da bi gradili katedrale ili manastire, prema pravilima koja rad nameću svakome, to je opet patnja koja se prihvata u slavu Boga.

Drugim rečima, kada se rad posmatra *sam po sebi*, kakav realno jeste, on je uvek nešto loše, što se trpi, nešto neprijatno. Ali, kao sastavnim delu ukupnog života pred Bogom, njemu se dodeljuje vrednost izvan njega samog, sa strane, tako da može da igra pozitivnu ulogu u hrišćanskom životu, u kojem je sve što pravimo posvećeno Bogu. Ipak, nijedno društvo pre ovog našeg nije bilo posvećeno radu.

Doba u kojem živimo je u isti mah doba velikog stvaralaštva i velikog siromaštva. To nam izgleda kao paradoks, zato što se držimo suprotne ideje, uvereni da su ljudska bića u prošlosti oskudevala u svemu i da je tehnički razvoj taj koji stvara obilje, iako u stvari važi obrnuto. Ekonomska nauka je ta koja stvara oskudicu i siromaštvo. Mi smo društvo koje se od samih svojih početaka pokazalo kao loš tvorac. Istina, naša industrijska proizvodnja bila je masivna, ali tako smo u isto vreme iscrpeli prirodne resurse, kao što su vazduh, voda i drugi osnovni elementi. Važno je sagledati te odnose. Što više radimo, što više iscrpljujemo spontano bogatstvo prirode, utoliko više želimo da trošimo sve složenija i sve raskošnija dobra. A to zahteva uključivanje nove radne snage u nove proizvodne procese. Kao što sam rekao, istorija ljudskog društva bila je istorija nerada, koju je naše doba napustilo. Svesni izbori u pogledu rada mogu se izraziti na sledeći način: raditi više i trošiti više, ili trošiti manje i odmarati se, igrati, provoditi vreme u razgovoru. Tradicionalna društva su po pravilu usvajala ovu drugu orijentaciju. Mi smo prvo društvo koje se potpuno posvetilo radu, koji zahteva sve više primarnih resursa i

njihovu sve veću potrošnju, što za posledicu ima da prividno obilje postaje organizacija oskudice, neposredno ili u budućnosti (zbog iscrpljivanja tla i njegovih resursa).

U prvoj reakciji na taj prekomerni rad, okrenuli smo se ka stranim zemljama. Rutinski smo uništavali njihove osetljive ekonomije, koje su zahtevale pažljiv pristup. Zbog potrebe za proširivanjem svog rada (o čemu se obično govori kao o kapitalizmu i tehnici, što nije pogrešno, iako je ta celina organizovana oko polova rada i novca), mešovite useve, kulture za proizvodnju hrane, itd., zamenili smo monokulturama. To je bilo profitabilno za održavanje naše industrije i katastrofalno za ljude iz tih kultura (koji su, na primer, morali da izvoze dobra neophodna za sopstveno održavanje). Ili smo, ako ne bismo narušavali njihov kulturni integritet, uništavali njihove osnovne resurse, koji su za njihove male populacije bili više nego obilni – kao u slučaju foka i kitova kod Eskima i arktičkih naroda. U tim kulturama smo mogli da se upoznamo s detaljno organizovanim životom, sa zadivljujućom ekonomskom ravnotežom (koja je zatim proizvela veoma prefinjene društvene institucije), zasnovanoj na preciznoj srazmeri između potrošnje i reprodukcije, s najekonomičnijim mogućim raspolaganjem radom i resursima. Pošto smo se pojavili kao neka vrsta „čuda od civilizacije“, došli smo u te zemlje kao buldožeri, pokušavajući da sve okrenemo naglavačke, u ime rada, industrije i progressa. Istorija ljudske vrste bila je istorija umerenog rada, a ponekad i njegovog odbijanja. Mi smo to iz korena promenili. Postali smo posvećeni radu i svojim delima.¹²

1980.

¹² Reč „posvećeni“ ovde treba čitati malo naglašenije, u smislu posvećenosti novim „idolima“, što je česta Elilova tema. Kao „glavne moderne idole“ Elil navodi „novac, državu i nauku“ i opisuje ih kao „radikalno zlo“. Videti tekstove *Moderno idolopoklonstvo* (1982), <http://www.jesusradicals.com/wp-content/uploads/modern-idolatry.pdf>; zatim, *Moderni mitovi* (1958), <http://www.jesusradicals.com/wp-content/uploads/modern-myths.pdf>; i knjigu *L'homme et l'argent: Nova et vetera* (1954), eng., *Money and Power*, <http://www.jesusradicals.com/wp-content/uploads/money.pdf> (AG)

NAPOMENA O IZVORU

Ovaj tekst se prvi put pojavio u časopisu *Foi et Vie* (Vera i život, br. 4, 1980), koji je uređivao Žak Elil. Celo izdanje bilo je posvećeno temi rada. Pored ovog teksta i uvodnika za taj temat, koji je sam priredio, Elil je napisao još pet članaka, od toga tri pod pseudonimima:

Travail et vocation (*Rad i poziv*, kao Y. Veoulay, tekst napisan i objavljen još 1972),

L'idéologie au travail (*Ideologija rada*, kao P. Mendès),

Les possibilités techniques et le travail (*Tehničke mogućnosti i rad*, kao G. German),

Pour qui, pour quoi travaillons-nous? (*Za koga i zašto radimo?*, kao Žak Elil) i

Thèses sur l'éthique chrétienne du travail dans un monde où sévit le chômage (*Teze o hrišćanskoj radnoj etici u svetu velike nezaposlenosti*, nepotpisan tekst, verovatno Elil).

Ceo temat je zatim bio ponovo objavljen, u formi knjige, pod naslovom *Pour qui, pourquoi travaillons-nous?* (Éditions de La Table Ronde, Paris, 2013).

AG, 2012 (2013).

Tehnička obmana Portret Žaka Elila

Jan van Bekel i Karin van der Molen, 1992.

Transkript

NAPOMENA

U ovom transkriptu, izraz „tehnologija“ iz engleskog prevoda je svuda zamenjen sa „tehnika“, kao što Elil i govori. Tehnologija (mašine, uređaji, „hardver“) je samo jedan aspekt tehnike, kao vrste pristupa ili orijentacije, u svim oblastima života u masovnom društvu (ekonomija, proizvodnja, uprava, nauka, obrazovanje, propaganda, vojska, itd.), koja kao isključivi kriterijum nameće efikasnost, u ostvarivanju apsolutizovanih materijalističkih ciljeva i održavanju odnosa moći, u principu nezavisno od svih etičkih preokupacija, vrednosti i obzira. To je distinkcija na kojoj je Elil jasno insistirao, ali koja se u engleskim prevodima njegovih tekstova redovno gubila ili navodila samo u posebnim napomenama (odatle i naslov *The Technological Society* za njegovu knjigu *Tehnika*, koji od početka pravi pometnju u engleskom izdanju). Ovde je to i u duhu izvornog, holandskog naslova filma („Het Verraad Van De Techniek“). Engleski prevod inače verno prenosi Elilove reči, uz svega nekoliko propuštenih detalja, uglavnom zanemarljivih.

AG, 2017.

Žak Elil, u svojoj kući u Pesaku (Pessac), nadomak Bordoaa, za vreme snimanja dokumentarca *Tehnička obmana*, 1990 (1992).

UVOD

Žak Elil: Tehnika, s velikim T, je...

(U sobi nestaje struje.)

Snimatelji: Sačekajte malo, sad će doći!

Žak Elil: Ah...

PRVI DEO

1

ŽAK ELIL (kao i sav ostali tekst): Jedan od mojih najboljih prijatelja je... bio je veoma stručan hirurg. U jednoj raspravi o tehnici i progresu, u kojoj je učestvovao, neko mu je rekao: „Vi, kao hirurg, sigurno znate sve o tehničkom napretku u hirurgiji?“

Kao i uvek, odgovorio je na duhovit način: „Naravno da sam svestan napretka u oblasti medicine. Ali, samo se upitajte sledeće: danas izvodimo transplantacije srca, jetre, bubrega. Ali, odakle ti bubrezi, srca i pluća u stvari dolaze? To moraju biti zdravi organi. Nenačeti nekim oboljenjem ili nečim sličnim. Povrh svega, moraju biti sveži. U stvari, postoji samo jedan izvor: saobraćajne nesreće. Znači, da bismo obavili više operacija, potrebno nam je više saobraćajnih nesreća. Ako saobraćaj učinimo bezbednijim, nećemo moći da obavljamo toliki broj tih čudesnih operacija.“

Naravno, svi su bili prilično zapanjeni i donekle šokirani. To je zaista bilo duhovito, ali je bilo i pravo pitanje.

PANO: „Tehnika s velikim T nije konkretna na isti način kao neka mašina ili elektricitet. Tehnički fenomen postoji nezavisno od mašine.“ — Žak Elil

Jedna od iluzija koje neki danas nameću ljudima jeste ona koja treba da ih navede da poveruju kako ih tehnika čini slobodnijim. Ako koristite dovoljno tehničkih pomagala bićete slobodniji. Slobodni da radite... šta? Slobodni da jedete fine stvari. To je tačno, ako imate novca, naravno. Slobodni da kupite kola da biste mogli putovati. Možete otići na drugi kraj sveta, na Tahiti. Eto: tehnika donosi slobodu. Možemo prikupiti znanja iz svih delova sveta. To je fantastično. Prema tome, svet slobode je otvoren za nas.

Da navedem samo jedan primer, u vezi s korišćenjem automobila: čim počnu praznici, tri miliona Parižana, potpuno slobodno, nezavisno jedni od drugih, odlučuje da kolima krene ka mediteranskoj obali. Tri miliona ljudi slobodno odlučuje da uradi istu stvar. I onda se pitam da li nam automobil zaista donosi toliku slobodu... Svi ti ljudi ni za trenutak ne pomišljaju da su zapravo određeni tehnikom, kao i životi koje vode; da zapravo čine masu, koherentnu celinu.

2

U društvu kao što je naše, za neku osobu je skoro nemoguće da bude odgovorna. Jedan prost primer: negde je izgrađena brana, ali je onda popustila. Ko je odgovoran? Na njoj su radili geolozi; oni su ispitali teren. Inženjeri su napravili projekat. Radnici su je izgradili. A političari su odlučili da će brana biti na tom mestu. Ko je odgovoran? Niko. Nikada niko nije odgovoran. Nigde. U celom našem tehničkom društvu rad je toliko fragmentiran, razbijen na sitne delove, da niko nije odgovoran. Ali, zato nije ni slobodan. Svako ima svoj određeni zadatak. I to je sve što mora da uradi.

Pogledajte samo ovaj užasavajući primer. To je jedna od najstrašnijih stvari koje sam čuo u životu. Osobu zaduženu za koncentracioni logor Bergen-Belsen, pitali su, u procesu oko Aušvica... u Nir-

nberškom procesu, povodom Aušvica i Bergen-Belsena: „Zar ne mislite da je to užasno? Svi ti leševi?“ Odgovorio je: „Šta sam mogao da uradim? Kapacitet mojih krematorijuma bio je tako mali. Nisam mogao da obradim sva ta tela. To mi je pravilo velike probleme. Nisam imao kad da mislim na te ljude. Bio sam suviše zaokupljen tehničkim problemom mojih krematorijuma.“

To je klasičan primer potpuno neodgovorne osobe. Ona obavlja svoj tehnički zadatak i ne zanima je ništa osim toga.

DRUGI DEO

1

U takozvanim tradicionalnim društvima, kao što je, na primer, bilo i zapadno društvo srednjeg veka, tehnika je bila kontrolisana određenim pravilima. Na primer, religioznim. Tako je u nekim civilizacijama bilo zabranjeno obrađivati zemlju gvozdanim oruđem. Zemlja je bila smatrana majkom i niste je smeli povrediti nekim tvrdim oruđem. To je bilo pravilo. Iz sličnog razloga, Egipćani nisu koristili točak. Hiksi¹³ su odavno znali za točak. Znali su i Egipćani. Ali, nisu ga koristili jer je izgledao kao Zodijak. A smrtnicima nije bilo dopušteno da koriste Zodijak u materijalne svrhe.

Iskreno, mislim da se tehnika iz prošlosti ne može upoređivati s ovom današnjom. U prošlosti, tehnika je bila sredstvo za ostvarenje nekog cilja. To je mogla biti skulptura ili poljoprivreda ili lov, svejedno. Korišćena tehnika bila je relativno stabilna. Ostajala je manje-više ista, ali je ponekad bila zaista ingeniozna. Na primer, lovačke tehnike Bušmana bile su ingeniozne. Bili su neverovatno vešti u lovu na slonove. Prema tome, njihova tehnika bila je veoma inteligentna; ali, bez tog elementa preterivanja, karakterističnog za današnju tehniku. To su bile tehnike koje su se prenosile s generacije na generaciju, s vrlo malo promena. Na osnovu istraživanja razvoja tehnnike iz doba

¹³ Hyksos: azijski narod koji se naselio u dolini Nila za vreme XII dinastije, u XVII veku pre n. e.

Rima i srednjeg veka znamo da je bio potreban ceo vek da bi došlo do tehničke promene. Naravno, i ta tehnika se odlikovala određenom efikasnošću. Ali, ona je bila potpuno podređena stabilnosti.

U srednjem veku su postojala religiozna pravila, delom hrišćanska, delom izvučena iz narodnih verovanja, koja su se primenjivala na rad i slična pitanja. Ta pravila su bila mnogo važnija od opreme ili alata. Ali, negde tokom XIV ili XV veka, ljudi iz zapadnog sveta su počeli da sve dovode u pitanje. Sve postojeće izvesnosti i uverenja bili su odbačeni. U pitanje je došao sam koncept tradicije. To je veoma važno. U prošlosti, sve je počivalo na tradiciji. Iznenada, na primer, u Francuskoj u XV veku, sve tradicije su bile odbačene. Odjednom više nisu bile važne. Stare vrednosti i običaji postali su suvišni. Svi su se odjednom osetili slobodnim da rade šta im je volja. U isto vreme, u oblasti nauke, otkriven je određen broj „istina“, da tako kažem, koje su podrile postojeća uverenja. Iz tog perioda datira i rasprava o tome da li je Zemlja središte univerzuma. Sve to je vrlo tipično.

2

Mislim da je to naša najveća tragedija, ali i najveći greh... Ušli smo u ta društva sa idejom da su ti ljudi divljaci. Da skoro i nisu ljudi. Nismo shvatili da je u njihovim konceptima moglo biti neke istine. Dva primera. Prvo, verujemo kako smo iskoristili sva bogatstva tih zemalja. Ali, uglavnom samo s našeg industrijskog stanovišta. Tako smo uništili tradicionalnu poljoprivredu i zamenili je onim što nazivamo „industrijskom“ poljoprivredom. To znači proizvodnju kikirikija za ulje, kakaoa, šećerne trske, itd. U isto vreme, primorali smo ljude iz tih društava da se potčine svojim osvajačima. Kontakt je bio moguć samo ako bi smo ih pokorili. A uvek smo pobeđivali, jer smo tehnički bili mnogo razvijeniji. Mnogo temeljnih istina bilo je uništeno u to vreme. Stvari koje su neophodne da bi se stekla sposobnost za život. Odakle dolazimo? Koja je svrha života? Ti ljudi su pronašli odgovor na ta pitanja. Nismo imali pravo da taj odgovor uništimo. Uništili smo

njihove društvene strukture, ali i ceo sistem njihove filozofije života, njihova shvatanja sveta i univerzuma.

TREĆI DEO

1

Ono je što sveto u jednom društvu ne mora biti sveto u drugom. Ali ljudi su oduvek poštovali svete stvari. I ako bi se pojavila neka sila koja bi uništila te stvari, te elemente koji su u nekom društvu smatrani svetim, onda bi ljudi obožavali i poštovali tu novu silu, zato što je očigledno bila jača. Tako bi se pojavila nova svetinja, još veća od prethodne.

Ono što je u našem društvu zaista strašno, jeste činjenica da je tehnika ta koja uništila sve ono što su ljudi ikada smatrali svetim. Na primer, prirodu. Ljudi su se sami priklonili tehnicima kao nečemu svetom. To je zaista strašno. U prošlosti, svete stvari su uvek dolazile iz prirode. Danas je priroda potpuno desakralizovana, a tehnika ta koju smatramo svetom.

Pomislite samo, na primer, na onaj skandal koji prati svake demonstracije. Svi su tada tako zgroženi ako izgori neki automobil. Uništena je svetinja.

2

Tu je i jedno od osnovnih pravila tehnike, u to nema sumnje. Svaki tehnički korak napred ima svoju cenu. Ljudska sreća ima svoju cenu. Uvek se moramo pitati koju cenu plaćamo za nešto. Treba samo da razmotrimo sledeći primer. Kada je Hitler došao na vlast, svi su mislili da su Nemci poludeli. Skoro svi Nemci su ga podržali. Naravno. On je okončao nezaposlenost. Ojačao je marku. Stvorio je nagli ekonomski rast. Kako je slabo obavešteno stanovništvo, koje je gledalo sva ta čuda, moglo biti protiv njega? Trebalo je samo da se upitaju: koliko će nas to koštati? Koliko ćemo morati da platimo za taj ekonomski progres, za jaku marku i zaposlenost? Koja je cena? Onda bi shvatili da cena mora biti visoka.

Ali to je tipično i za moderno društvo.

Ipak, takva pitanja su uvek bila postavljena u tradicionalnim društvima. U tim društvima ljudi se pitaju: ako ovim što hoću da uradim poremetim poredak stvari, kakve će biti posledice po mene?

Mudrost ne dolazi iz intelektualne refleksije. Ona se dostiže kroz dugi period prenošenja s generacije na generaciju. To je akumulacija iskustava direktno povezana s prirodnom društvenom klimom. Priroda nam je služila kao uzor. Ali, toga smo se morali otarasiti, jer se u tehničkom društvu tradicionalna ljudska mudrost ne uzima za ozbiljno.

3

Tehnika nas primorava i da živimo sve brže i brže. Unutrašnju refleksiju zamenjuje – refleks.

Refleksija znači da kada prođem kroz neko iskustvo, razmišljam o njemu. U slučaju refleksa, odmah znate šta vam je činiti u određenoj situaciji. Bez razmišljanja. Tehnika od nas zahteva da više ne razmišljamo o stvarima. Ako vozite kola brzinom od 160 km/h i razmišljate, doživete udes. Sve zavisi od refleksa. Sve što tehnika zahteva od nas je sledeće: ne razmišljaj o tome. Koristi reflekske.

4

Zbog svoje efikasnosti, tehnika donosi sve više moći. Ali, donosi i više rizika. Efikasnost je sve. Sve ostalo je sporedno. Prema tome, i rizici. Ali, u slučaju sve veće moći i povećanih rizika i sami ljudi se moraju promeniti. Oni moraju biti dovoljno nezavisni da bi kontrolisali tu moć, tako da je možda i ne koriste u potpunosti. I moraju nastojati da izbegnu rizike. Zato se ljudi moraju brzo promeniti da bi tehniku primenili na pravi način, ne samo efikasno. To je razlog zašto mora doći do neke promene. Kao što je francuski filozof Bergson rekao jednom davno, još tridesetih godina (XX veka): što više moći imaju, ljudima je potrebna veća snaga duha. Mora doći do nekog oplemenjivanja. Ali, ako ljudi misle samo na jednu stvar, na moć, i ako im se

prepusti kontrola nad instrumentima moći, oni će tu moć upotrebiti što je brže moguće, bez trunke razmišljanja.

ČETVRTI DEO

1

Tehnika ne toleriše nikakav sud o sebi. Ili, drugačije: tehničari ne prihvataju lako kada ljudi izraze neki moralni ili etički sud o onome što rade. Ali, u izražavanju etičkih, moralnih i duhovnih sudova leži najveća sloboda ljudskog roda. Prema tome, oduzima mi se moja najviša sloboda. Sve što bih mogao reći o tehnici ili tehničarima, njima je savršeno nevažno. Ne mogu ih odvratiti od onoga što rade. Oni su postavljeni na svoj kurs. Oni su potpuno određeni. Naime, ni tehničar nije slobodan. On je uslovljen. Svojom obukom, svojom praksom i ciljem koji mora ostvariti. On nije slobodan u obavljanju svojih zadataka. Radi samo ono što tehnika zahteva od njega. Zato smatram da se sloboda i tehnika nalaze u kontradikciji.

2

Ljudske tehnike su nastale u trenutku kada se shvatilo da ljudi nisu srećni. Na primer, stanovnici gradova žive u potpuno mrtvom okruženju. Gradovi se sastoje od cigli, cementa, betona. Ljudi ne mogu biti srećni u takvom okruženju. I zato pate od raznih psiholoških poremećaja. Oni su uglavnom posledica društvene klime, ali i brzine kojoj su ljudi prisiljeni da prilagode svoje živote. Čovek je posebno prilagođen životu u prirodi. Zato postaje mentalno bolestan. I da bi se oslobodio tih psiholoških poremećaja, razvijene su ljudske tehnike, slično medicinskim. Ali, ljudske tehnike treba da omoguće čoveku da žive u nenormalnom okruženju. To vam je kao u slučaju dubinskog ronjenja. Ronioci imaju posebna odela i boce sa kiseonikom, da bi preživeli u za njih nenormalnom okruženju. Takve su i ljudske tehnike.

Poznajem dosta ljudi koji vole da gledaju reklame jer ih smatraju zabavnim. One ih opuštaju i skreću im misli. Ljudi se vraćaju kući posle dana provedenog na poslu, u kojem nalaze veoma malo zadovoljstva, i imaju potrebu za rasonodom i nečim što bi im skrenulo misli. Reč „skretanje (divertissement)“ je veoma važna. Kada je Paskal govorio o skretanju, mislio je na ljude koji slede put boga, ali ga onda napuštaju, zbog zabave ili zato da bi skrenuli misli. Umesto da misle na boga, zabavljaju se. Znači, umesto da mislimo na probleme koje nam stvaraju naše tehnike i naš rad, mi tražimo rasonodu. A nju nam obezbeđuju tehnička sredstva. Ali, tehničkim sredstvima koja nastaju na osnovu ljudskih tehnika, ljudima se, na primer onima koji rade, nudi skretanje koje mora delovati kao kompenzacija.

Doba medija je i doba usamljenosti. To je veoma važna činjenica. To možemo primetiti i kod mladih. Godine 1953. imali smo slučaj takozvanih „buntovnika bez razloga“. Mislim na pobunu studenata u Stokholmu. Bila je to prva pobuna „buntovnika bez razloga“. Imali su sve. Bili su srećni. Živeli su u dobro uređenom društvu. Nisu oskudevati ni u čemu. Ali, iznenada, na novogodišnje večer, izašli su na ulice i uništili sve pred sobom. Niko to nije mogao da shvati. Ali njima je samo bilo potrebno nešto drugačije od potrošnje i tehnike.

3

Kada ljudi izgube motivaciju za život, dešavaju se dve stvari. Ređe se dešava da ljudi prihvate tu činjenicu. U tom slučaju, razvijaju sklonost ka samoubistvu. Ali, češće pokušavaju da pronađu izlaz u nekom obliku „skretanja“. O tome smo već pričali. Ili tonu u depresiju i počinju da gutaju lekove. Znači, ako ljudi postanu svesni svoje situacije, onda na to reaguju na način tipičan za zapadno društvo: postaju depresivni i obeshrabreni. Zato naprosto ne razmišljaju o svojoj situaciji i samo guraju dalje. Voze sve brže i brže. Nije važno gde, sve dok je brzo.

PETI DEO

1

Zbog tehnike kakva je naša, živimo u svetu u kojem se položaj ljudi potpuno promenio. Mislim na sledeće: u tehničkom svetu, ljudi su spremni da se odreknu svoje nezavisnosti u zamenu za razna tehnička sredstva, potrošne robe i određenu sigurnost. Ukratko, u zamenu za paket socijalnih pogodnosti koji im ovo društvo nudi. Kada razmišljam o tome, ne mogu a da se ne prisetim priče iz Biblije, o Isaiji i čorbi od sočiva. Gladni Isaija, spreman je da se odrekne božijeg blagoslova i obećanja u zamenu za malo čorbe od sočiva. Tako su, na neki način, i moderni ljudi spremni da se odreknu svoje nezavisnosti u zamenu za sočivo koje im nudi tehničko društvo.

Stvar je prosto u tome što je Isaija pristao na veoma lošu razmenu, odnosno u tome što osoba koja se odriče svog nezavisnog položaja dopušta da ga tehničko društvo grubo prevvari. Ta osoba potiskuje činjenicu da se odriče svoje nezavisnosti u zamenu za veliki broj laži. Ona ne shvata da je u svom izboru izmanipulisana. To jest, da se menja iznutra, pomoću reklame, medija, itd. A kada pomislite da je i manipulator, to jest, autor reklame ili propagande, i sam izmanipulisan, onda ne možete ukazati samo na jednog krivca. To nije ni proizvođač reklama, niti njegova jadna publika. Svi smo odgovorni, u istoj meri.

2

(kadrovi iz Elilove biblioteke)

Ono tamo su sve Marksove knjige. Karl Marks, socijalizam, itd.

Ovo su knjige koje stalno koristim.

Ono su uglavnom knjige poezije. A ono moji rečnici, itd. Knjige poezije su mi uvek na dohvat ruke. Čitam dosta poezije dok radim.

Ono su knjige iz sociologije tehnike.

A ono su moje teološke knjige.

Kada pišem neku knjigu, uvek pri ruci imam magnetofon i gramofon, koji stalno rade. Naime, doslovno za svaku knjigu izaberem

neku ploču, koju slušam sve vreme. To je veoma... Svaka knjiga je povezana s nekom muzikom i nadahnuta njome.

3

Od samog početka bio sam oštro kritikovan, naročito u SAD, na primer, zato što sam navodno kalvinista. A kalvinista je pesimista, itd. Ali, ja uopšte nisam kalvinista. Nisu shvatili ništa od moje teologije, ali to sada nije važno.

Ono što je važno je da u društvu kao što je naše pesimizam može da vodi samo u samoubistvo. To je razlog zašto morate biti optimista. Morate provoditi svoje odmore u Diznilendu. Tek onda ste pravi optimista. Sa svime onim što tamo vidite oko sebe, ne morate misliti na bilo šta drugo. Drugim rečima, oni koji me napadaju zbog pesimizma, zapravo mi govore: ne dozvoljavaš ljudima da mirno spavaju. I zato, ako pustiš da sve ide svojim tokom, ako se nikada ne mešaš i mirno odlaziš na počinak, sve će na kraju biti dobro.

Sigurno ne želim da moje reči budu suviše pesimističke ili neprihvatljive. Zato mi je stalo da objasnim kako su ljudi još uvek donekle ljudi – kažem, donekle, pomalo – i da još uvek imaju ljudske potrebe. I da još uvek mogu osetiti ljubav ili sažaljenje i da još uvek mogu biti prijatelji.

ŠESTI DEO

(nastavak)

Pitanje je samo da li su ljudi spremni ili ne, da shvate kako su podređeni tehnici. I da shvate kako ih tehnika pokorava i prisiljava da preuzmu određene obaveze i tako ih uslovljava. Njihova sloboda počinje kada toga postanu svesni. Naime, kada postanemo svesni onoga što određuje naše živote, onda dostižemo najviši stepen slobode. Moram se uveriti kako to mogu analizirati, kao što bih mogao ispitivati neki kamen ili predmet, i zahvatiti ga iz svih uglova. Čim rastavim ceo tehnički sistem na njegove najsitnije sastavne delove, moja sloboda počinje. Ali, isto tamo znam da sam u isto vreme pot-

činjen tehnici. Zato ne kažem: toliko sam snažan da tehnika nada mnom više nema nikakvu moć. Naravno da ima; znam to vrlo dobro. Uzmite samo, na primer... telefon, koji stalno koristim. Stalno imam koristi od tehnike.

Zato se moramo upitati da li uopšte ima nekog smisla za kojim bi vredelo tragati. Ali, ta potraga ne može biti samo intelektualna aktivnost. Potraga za smislom podrazumeva radikalnu raspravu o modernom životu. Da bismo ponovo otkrili smisao, moramo ispitati sve ono što nema nikakvog smisla. Okruženi smo svim tim stvarima koje su, istina, efikasne, ali koje su apsolutno besmislene. S druge strane, umetničko delo ima smisla, na više nivoa, ili u meni podstiče neko osećanje ili raspoloženje kroz koje moj život dobija smisao. To nije slučaj s nekim tehničkim proizvodom.

S druge strane, imamo obavezu da ponovo otkrijemo neke fundamentalne istine, koje su nestale zbog delovanja tehnike. Te istine možemo nazvati vrednostima, važnim, pravim vrednostima, koje postižu da ljudi svoje živote osećaju kao nešto ima smisla.

Drugim rečima, kada nastupi taj čas, kada pomislim da je situacija zaista opasna, onda više ništa ne mogu postići čisto tehničkim sredstvima. Tada moram upotrebiti sve svoje ljudske i intelektualne sposobnosti, kao i sve svoje odnose s drugim ljudima, da bi se napravila protivteža. To znači da kada vidim da preči propast, da taj razvoj preči da postane sudbina čovečanstva, kao što sam pisao o razvoju tehnike, onda, kao čovek, moram pružiti otpor i odbiti da prihvatim takvu sudbinu.

U tom trenutku, radimo ono što su ljudi oduvek radili kada im je pretila takva sudbina. Pomislite samo na sve one grčke tragedije, u kojima čovečanstvo ustaje protiv sudbine i kaže: „Ne. Želim da čovečanstvo preživi. Želim da bude slobodno da preživi.“

U takvim trenucima, morate nastaviti da gajite nadu, ali ne i nadu u neku brzu pobedu ili, još manje, nadu da nas očekuje laka borba. Morate biti ubeđeni da ćemo nastaviti da ispunjavamo svoju ulogu kao ljudska bića. To zapravo nije neka nerešiva situacija. Nema te

sudbine koju ne bismo mogli prevazići. Samo morate imate dobre razloge da se uključite u borbu. Potrebna vam je čvrsta rešenost. Morate zaista želeti da, na kraju krajeva, ostanete ljudi.

Ta borba protiv tehničke sudbine, u koju smo se upustili, vodi se kroz akcije malih razmera. Moramo nastaviti s malim grupama ljudi koji se međusobno poznaju. Nikakva velika masa ljudi, neki veliki sindikat ili velika politička partija, neće moći da zaustave ovaj razvoj.

Sve ovo što sam rekao, naravno, ne zvuči mnogo efikasno. Kada se suprotstavljamo nečemu što je suviše efikasno, moramo nastojati da *ne budemo još efikasniji*. Naime, pokazaće se da to nije najefikasniji način.

Ali moramo nastaviti da se nadamo, da čovečanstvo neće odumreti i da će nastaviti s prenošenjem istina s generacije na generaciju.

Žak Elil, 1990 (1992).

The Betrayal by Technology: A Portrait of Jacques Ellul (Het Verraad Van De Techniek), Interview by Jan van Boeckel and Karin van der Molen, dokumentarni film, 54 min., ReRun Productions (Blankenham, Nederland), 1992.

www.naturearteducation.org/R/Artikelen/Betrayal.htm

www.archive.org/details/TheBetrayalByTechnologyAPortraitOfJacquesEllul1992

Jan van Boeckel, Treelines productions:

janvanboeckel.wordpress.com/documentaries/

Preveo AG, 2009 (2017).

JACQUES ELLUL (ŽAK ELIL), OSTALI PREVODI I IZVORI:

Tehnika ili ulog veka (1954), anarhija/ blok 45, 2010.

Anarhija i kršćanstvo (1988), DAF, Zagreb, 2011.

Carstvo besmisla: Umetnost i tehničko društvo (1980), Gradac, Alef, 2015.

<https://anarhija-blok45.net>

<http://anarhisticka-biblioteka.net/category/author/jacques-ellul>

The International Jacques Ellul Society & The Ellul Forum

<https://ellul.org>

<https://journals.wheaton.edu/index.php/ellul/issue/archive>

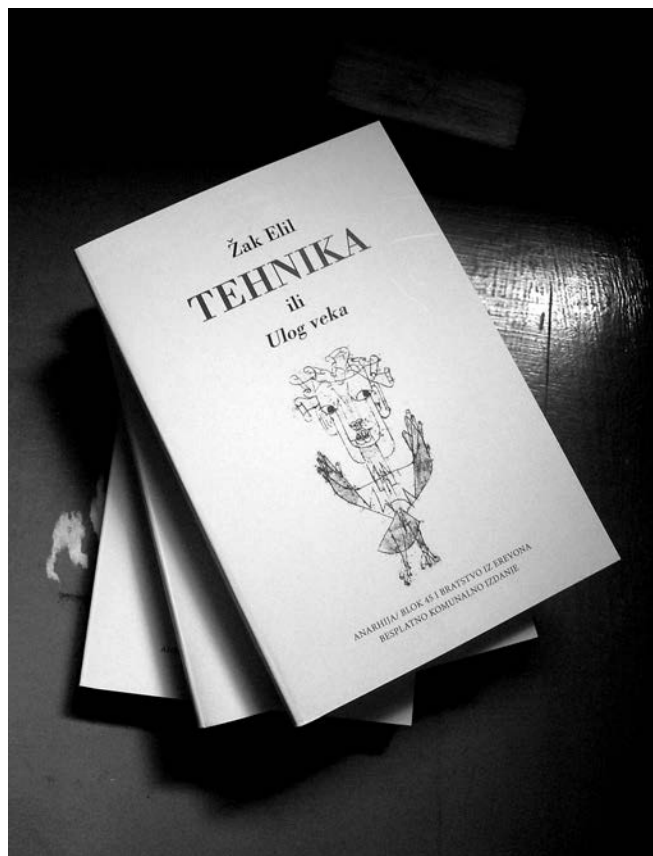
Jesus Radicals

<http://www.jesusradicals.com>

<http://www.jesusradicals.com/technology.html>

NA KORICAMA:

Arnold Böcklin (1827–1901), *Schild mit Medusenhaupt* (Štit s glavom Meduze), reljef, 1887.

Naše izdanje *Tehnike*, iz 2010; i dalje dostupno. Preveo Nenad iz Erevona, redakcija i lektura AG, razne korekcije, bata Neša (466 str).